

The book cover features a stylized illustration of a desert town. In the foreground, a large, dark, rectangular building with a barred door and a white chair sits on a dirt path. To the left, a tall, green cactus stands against a backdrop of rolling hills and a bright sun in a blue sky. The overall style is flat and graphic.

השריף ג'ק הבוקר

כתב ט. טבור
צייר א. בטליה
1953

אנשי העיירה "אקדח מעשן" לא
ישכחו את יום הקיץ הזה.
השמש עלתה גבוה, השמיים היו
כחולים, זיעה נטפה ממצחיהם כי
החום היה קשה.

כולם חשבו "כמה חבל שאנו מבלים יום חם
כזה בעיר."
ואז אמר ראש העיר "אני מתגעגע לקצת צל
ולכוס גדולה של מיץ קר.
הבה ונסגור את הבנק ואת החנויות ואת בית
הספר ונערוך פיקניק במקום קריר!"

נפחיה

הילדים קראו "הידד! הידד! לא נלך לבית הספר היום!"
הנשים ארזו בסלים ארוחה טובה, כריכים, עוגות ומיץ תותים קר.

הנפח העירוני שהזיע בעבודה קשה אמר
"זה הרעיון. בוא נעשה זאת!"

רעיון הפיקניק נראה לכולם כה מוצלח,
שאפילו נפש אחת לא נשארה בעיירה.

הגברים רתמו במהירות סוסים לעגלות. כולם עלו
עליהן ונסעו מהעיר, צוחקים ושרים ושמחים
מאוד.

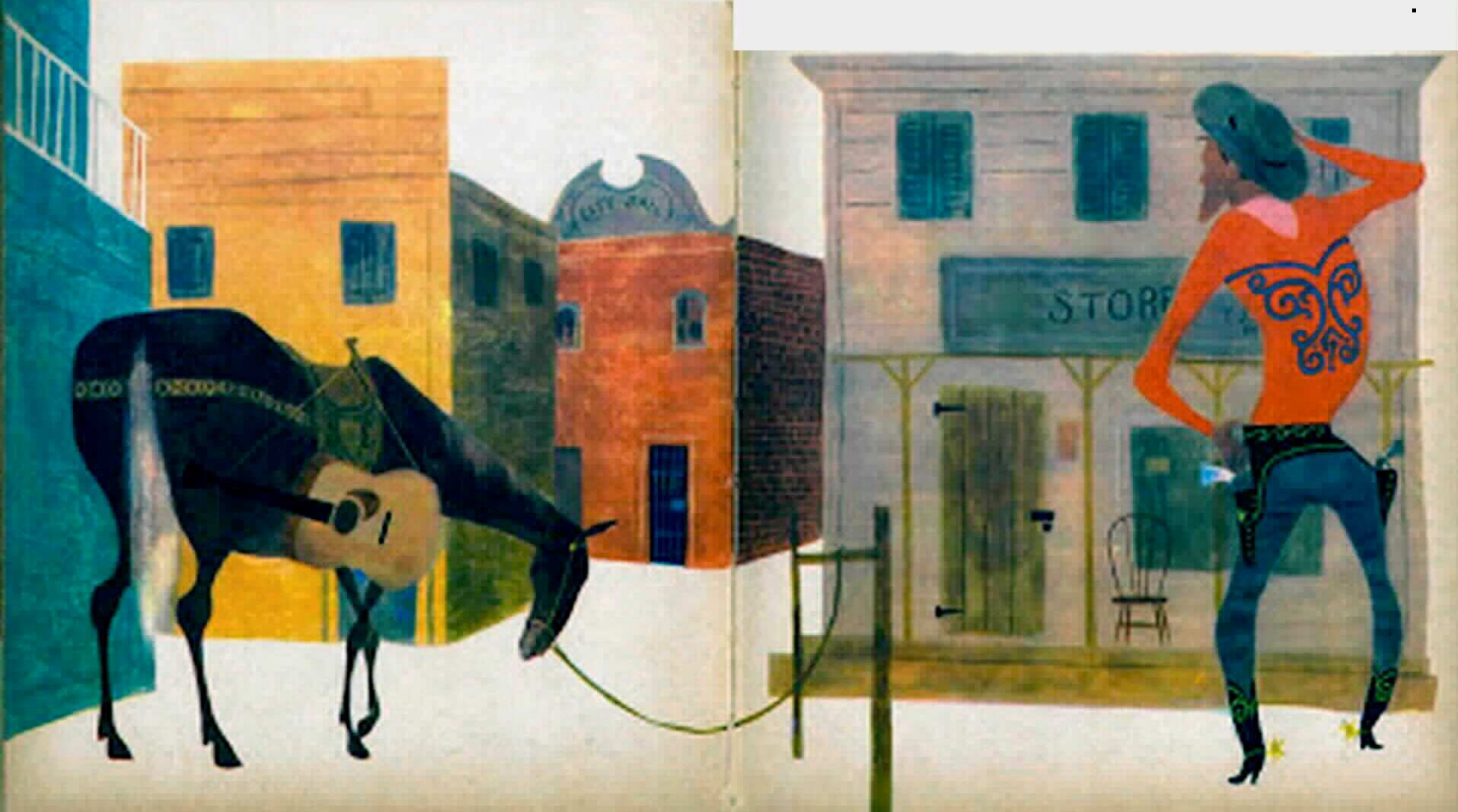
ג'ק קקטוס שר שיר
הבוקרים כשכוון את סוסו
לעיירת "אקדח מעשן". כל
הימים שמר על עדרי הבקר
ושמח מאוד להיכנס העירה
לשם שינוי.

הוא רכב לאורך הרחוב
הראשי, ועבר גם את
הפרברים, כשהחיוך על פניו
מתחלף במבט מופתע.
את כובעו הזיז אחורה כדי
לגרד את ראשו. "אינני מבין
מה קרה לכל אנשי העיר"
אמר.

הוא עבר את הכביש כדי לקחת מכתבים
שלו מהדואר, אך כל הדלתות היו נעולות,
אפילו אלה של בית הסוהר

לפני חנות הכלבו ירד מהסוס, אך מצא את הדלת
נעולה במנעול גדול.

הוא הביא מים מהבאר שבחוץ ואז גילה שהסוסים לא קשורים.
"שום בוקר לא היה משאיר את סוסו במצב כזה, עם האוכף על הגב ובלי קומץ של חציר." כך חשב ג'ק קקטוס ופתאום עצר כי ראה שקים על גבות

ובאותו רגע הוא הבין "מישהו מנסה לשדוד את הבנק!"

הביט על השולחנות הריקות במסעדה ואחר כך הלך עד האורות של העיר. שם ראה שני סוסים, אך גם שם לא מצא איש.

אבל כשרצה ללכת משם התחיל לחשוב "הסוסים האלה צמאים בוודאי."

וכך באמת היה. באותו רגע שני שודדים היו
בבנק של העיירה. לשניהם היו אקדחים ענקיים
ושניהם כיסו את עיניהם במטפחות אדומות.

אחד מילא שק במטילי זהב ושני ניסה לשבור
את מנעול הכספת שהכילה ניירות ערך.

הוא ידע שאם לא יצליח בפעם ראשונה הם ירו
בו ולכן נתן סיבוב נוסף לחבל, סיבב את
הפלצור מעל ראשו, זרק בדיוקנות ו...תפס את
שני השודדים לפני שהרגישו בו.

ג'ק קקטוס הוציא את הפלצור שלו ואמר
"אני מקווה שהם עדיין שם."
הוא רץ לבנק וחייך כששמע רעשים. אחר
כך פתח את הדלת ונכנס בשקט פנימה.

"היי, חברה" אמר "בילינו כאן יפה כשלא הייתם כאן. שני אלה בוודאי יתוודו ששדדו מאות בנקים. קשרתי אותם, אבל מוטב שיבלו את הלילה בתוך תא בית הסוהר."

כשתושבי "אקדח מעשן" חזרו הביתה ראו לפנייהם תמונה בלתי-נשכחת. שני שודדים היו קשורים למעקה לפני דלת בית הסוהר, ומסביבם טייל ג'ק קקטוס עם אקדח גדול ביד.

למחרת התקיימה חגיגה גדולה עם
נאומים ותזמורת עירונית. הספר נאם
וגם הנפח הוסיף כמה מילים.
ואז אמר ראש העיר "ג'ק, היינו שמחים
אילו הסכמת להיות השריף של העיירה
שלנו."

אוזני קקטוס האדימו במבוכה אך
הציבור קרא "כן! כן!" והוא נע בראשו.

שמו לו כוכב על חזה לצלילי התזמורת, ואז
כולם באו ללחוץ את ידו של השריף החדש.
עכשיו השריף ג'ק רוכב כל היום סביב
העיירה, אך כל השודדים ברחו כבר מזמן.

